

РЕШЕНИЕ

№ 7175

гр. София, 01.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14
състав,** в публично заседание на 01.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **7170** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 197 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба от М. М. Н., чрез адв. К. О., против Решение № ПИ-208/06.07.2021 г. на и. д. директор на ТД на НАП С., с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на: Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С170022-022-0075875/28.11.2017 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С210022-022-0038812/04.06.2021 г., издадени от публичен изпълнител при същата териториална дирекция.

С жалбата се твърди незаконосъобразност на решението, понеже: още през 2015 г. длъжникът по процесното изпълнително дело е 4 000 лева, които са разпределени едва през 2017 г.; изтекла е 5-годишната погасителна давност за претендиране на задълженията, за събирането на които е наложен запор върху банкови сметки.

В съдебното заседание жалбоподателят е представляван от адвоката, който: поддържа жалбата; представя доказателства за внесени през 2015 г. суми, в общ размер на 4 000 лева, каквито са налични и в административната преписка; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно представен списък.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата и поддържа мотивите, изложени в оспореното решение; желае юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

С. – ГРАД, след извършената в резултат на обсъждане на доказателствата и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 144, ал. 1, 2 ДОПК, излага следните мотиви по съществото на спора. През 2015 г. в ТД на НАП – С. е образувано изп. дело № 22150034639/2015 г. за принудително събиране на дължими от М. М. Н. публични задължения, в размер на общо 7 993, 65 лева, от които: главница - 6 443, 57 лева и лихви - 1 550,08 лева. На основание чл. 221 ДОПК е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение, изх. № 034639/2015/00000/17.03.2015 г. По изпълнителното дело длъжникът е внесъл с четири вноски общо 4 000 лева, на 20.10.2015 г., но сумата не е била разпределена през същата година от публичния изпълнител. Това се е случило една година и пет месеца по – късно - на 02.03.2017 г., с четири броя разпореждания на публичния изпълнител, според констатацията и на ответника (стр. 2 от Решение № ПИ-208/06.07.2021 г. – л. 8 от делото). С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С170022-022-0075875/28.11.2017 г. (едно от процесните) е наложен запор върху банкови сметки на длъжника в Банка ДСК, за обезпечаване на задължение от 9 886, 79 лева (главница и лихви), което, предвид разпределението на 4 000 лева е по – голямо от това, установено през 2015 г. - 7 993,65 лева (главница и лихви) и в тази връзка е неоснователно . На изпратеното запорно съобщение от Банка ДСК са отговорили, че М. М. не е клиент на банката. С второто процесно постановление - изх. № С210022-022-0038812/04.06.2021 г. е наложен запор върху банкови сметки в У. Б. АД и в Първа инвестиционна банка, за размер от общо 11 933, 42 лева (главница и лихви). Двете постановления са съобщени на задълженото лице, на 17.06.2021 г. Оспорени са пред териториалния директор, който се е произнесъл с обжалваното Решение № ПИ-208/06.07.2021 г., отхвърляйки жалбата. Относно възражението за изтекла погасителна давност е приел, че: по отношение задълженията за обществено осигуряване, УПФ, данък по ЗДДФЛ, в 5-годишния давностен срок са били предприети действия с издаването на постановлението от 28.11.2017 г. и следователно давността е спряна, на основание чл. 171, ал. 2 ДОПК. В тази връзка, възражението е уважено само относно наложена глоба по електронен фиш № К901906/28.02.2015 г.

При така установената фактическа обстановка Съдът приема от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

Предмет на оспорване пред Съда, предвид чл. 197, ал. 2, изр. първо ДОПК е Решение № ПИ-208/06.07.2021 г. В съдебното производство по оспорване на решението на териториалния директор, с което е потвърдено постановлението за налагане на обезпечителни мерки като процесните, Съдът разполага с възможност (чл. 197, ал. 3 ДОПК) да отмени обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, или ако не съществува изпълнително основание. Съобразно задължението, произтичащо от чл. 160, ал. 2, вр. чл. 197, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК Съдът следва да прецени законосъобразността и обосноваността на постановленията и относно това, дали съответства на формата (чл. 196, ал. 1 ДОПК), спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Безспорно е, че вземанията, послужили като основание за образуване на изпълнителното дело са публични държавни, установени окончателно по основание е размер. В такива случай и при наличие на условията по чл. 195, ал.ал. 1-4 и ал. 6

ДОПК публичният изпълнител може да издаде постановление за налагане на обезпечителни мерки, което съдържа реквизитите, определени с чл. 196, ал. 1 ДОПК. С образуването на изпълнително дело на практика се поставя началото на изпълнителното производство. Налагането на обезпечителни мерки е регламентирано с нормите от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“.

Спорът по делото, предвид мотивите на ответника, изложени в Решение № ПИ-208/06.07.2021 г. и оспорени от жалбоподателя е за това, дали Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С170022-022-0075875/28.11.2017 г. (първото от процесните), с което е наложен запор върху банкови сметки на длъжника в Банка ДСК, преди да бъде надлежно връчено на задълженото лице, представлява юридически факт, по смисъла на чл. 172, ал. 2, т. 5 ДОПК, годен да спре давността по чл. 171, ал. 1 от същия кодекс.

Принудителното изпълнение върху вземания като процесните може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал. 2, т. 2 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на публичното вземане, първото от които е изпращане на длъжника на съобщение за доброволно изпълнение (чл. 221, ал. 1 ДОПК), преди това компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок – чл. 220, ал. 1 ДОПК. С образуването на изпълнително дело на практика се поставя началото на изпълнителното производство. Разпоредбата на чл. 221, ал. 1 ДОПК задължава публичният изпълнител, преди да предприеме реални действия за принудително изпълнение, да изпрати до длъжника съобщение за доброволно изпълнение, със съдържанието по ал. 2, вкл. предупреждение, че ако в дадения срок задължението не бъде погасено доброволно, ще се пристъпи към принудително изпълнение, способите за което са посочени в чл. 215, ал. 1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на поканата по чл. 221, ал. 1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV “Действия“, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. Налагането на обезпечителни мерки е регламентирано с нормите от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото, както вече се каза, след поканата за доброволно изпълнение е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприето последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание (чл. 172, т. 5 ДОПК) за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК, за което ще стане дума по – долу.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се

плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок”. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Така, давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172. В процесния случай задълженията по декларация, с оглед чл. 53, вр. чл. 67, ал. 5, предл. първо ЗДДФЛ е следвало да бъдат платени, както следва:

1. по декл., обр. № 6 (за ДОО, УПФ, данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения), за периода от 01.01.2011 г., до 31.12.2013 г., съответно до 30 април, 2012 г. 30 април, 2013 г. и 30 април, 2014 г., но очевидно това не било сторено, понеже през 2015 г. е образувано изпълнителното дело. С оглед на това 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК би изтекъл съответно на: 31.12.2017 г. за задължението, за 2011 г.; 31.12.2018 г., за задължението за 2012 г.; 31.12.2019 г., за задължението за 2013 г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал. 1 и/или ал. 2 ДОПК.

2. по годишни данъчни декларации за 2012 г., 2013 г. задълженията е следвало да бъдат платени, съответно: до 30 април, 2013 г. и до 30 април, 2014 г., в съответствие с чл. 53, вр. чл. 67, ал. 5, предл. първо ЗДДФЛ. С оглед на това 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК би изтекъл съответно на: 31.12.2018 г. за задължението, за 2012 г.; 31.12.2019 г., за задължението за 2013 г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал. 1 и/или ал. 2 ДОПК.

Следва да бъде прието, че с издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С170022-022-0075875/28.11.2017 г. давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК, по отношение всички, дефинирани по – горе публични задължения е спряла да тече. При това, правното действие на постановлението за обезпечение не е обвързано с надлежното му връчване. Връчването е от значение само относно възможността, длъжникът да оспори постановлението (чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197, ал. 1 ДОПК). Оспорването е по реда на чл. 197 и според ал. 6 „изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му“. С други думи, издавайки на 28.11.2017 г. Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С170022-022-0075875/28.11.2017 г. публичният изпълнител по изп. дело № 22150034639/2015 г. е извършил процесуално действие, с което, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК е спрял 5-годишната давност, по смисъла на чл. 171, ал. 1 с.к.

Възражението за неправилно определени (изчислени) размери на публичните задължения, посочени в двете постановления, при положение, че (каза се по – горе) внесените от длъжника за погасяване на задължението му суми, на 20.10.2015 г. са били разпределени от публичния изпълнител година и 05 месеца по – късно, не е

предмет на настоящото дело. Длъжникът разполага с възможност да поиска информация по публичния изпълнител за начина, по който са определени задълженията му, респ. – върху каква главница и за какъв период са изчислени лихвите за забавено плащане.

Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят ѝ дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, определя в размер на 500 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл.161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от М. М. Н., против Решение № ПИ-208/06.07.2021 г. на и. д. директор на ТД на НАП С., с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на: Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С170022-022-0075875/28.11.2017 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С210022-022-0038812/04.06.2021 г., издадени от публичен изпълнител при същата териториална дирекция.

ОСЪЖДА М. М. Н. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 500 лв. (петстотин лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: